

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 35. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξέμνην 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξέμνην 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΣΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσοδεύοντε μὲνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 29 Ἰουλίου 1933

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 35

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
"Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, μὲ
ἓνα ἀπότομο κίνημα τσαλάκωσε τὸ
γράμμα κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του
μουρμουρίζοντας, ἀλλὰ ἀρκετὰ δυνα-
τὰ αὐτὴ τῇ φορᾷ ὥστε νὰ τὸν ἀκού-
σῃ ὁ Γιάννης.

— Για νὰ ἰδοῦμε τί θ'
ἀπογίνη. Τὸ κάτω-κάτω
μπορεῖ νὰ γελιέμαι. Μ'
ἂν τὰ πράγματα εἶναι ἔ-
τσι ὅπως τὰ φοβῶμαι!
Χρ! Θὰ τὸ πληρώσουν
ἀσχημα.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ
ἐκλείσε τὴν πόρτα.

Τὴ ἤθελε νὰ πῆ ὁ μπά-
ρμα-Μαθιός, καὶ τί εἶχε
διαβάσει στὸ γράμμα ὄ-
στε ν' ἀγγιέψῃ σὲ τέτοιο
βαθμὸ;

Πολλὴν ὥρα παίδεψε ὁ
Γιάννης τὸ μυαλὸ του γιὰ
νὰ βρῆ τὴν αἰτία, μὰ δὲν
κατάφερε νὰ λύσῃ τὸ
πρόβλημα. Εὐτυχῶς εἶχε
φιλο του καὶ σύμβουλό
του τὸν καλὸ παπὰ. Τὸ
ἄλλο πρωὶ τοῦ τὰ διηγή-
θηκε ὅλα μὲ κάθε λεπτο-
μέρεια κι' ὁ παπὰ-Μα-
νώλης δὲν ἀργησε νὰ κα-
ταλάβῃ τὴν ἀφορμὴ τοῦ
θυμοῦ τοῦ θεοῦ του καὶ
νὰ ἐξηγήσῃ στὸ Γιαννά-
κη τοὺς λόγους ποὺ τὸν
προκάλεσαν.

Ἀυτὰ ποὺ ἀκουσε, ὁ Γιάννης τοῦ
προξένησαν τὴν πιδ βαθεῖα κατὰ-
πληξῆ.

Ἔμαθε λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος Φουρ-
διέρ κι' ὁ γιατρὸς Ντερίβ γιὰ νὰ τὸν
ὑποστηρίξουν καὶ γιὰ νὰ πείσουν τὸ
θεοῦ του νὰ τοῦ ἀφήσῃ μερικὲς ὥρες

ἐλεύθερες γιὰ τὰ μαθήματά του, ἔ-
στελναν στὸν παρὰ κάθε μῆνα ἓνα
ἀρκετὰ σημαντικὸ χρηματικὸ ποσὸν
ποὺ ἐφθανε ἐπάνω-κάτω σ' ἑκατὸ
φράγκα.

Κι' αὐτὸ συνέβαινε ἀπὸ τὴν ἡμέ-

«Ὁ καπετάν-Μαθιὸς μὲ δυσκολία
μύθρεσε νὰ σηκωθῆ...»

ρα ποὺ ὁ Γιαννάκης εἶχε φύγει ἀπὸ
τὴν ἔπαυλη κι' εἶχε ξαναγυρίσει μα-
ζι μὲ τὸ θεοῦ του στὸ Τρεπόρ.

Ὁ γέρο-παπὰς ἐξήγησε ἀκόμη στὸ
παιδί, ὅτι δὲν τοῦ εἶχε κάνει λόγο
πριετώτερα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, γιατί
ἦταν ἀπολύτως βέβαιος πὼς ὁ μπά-
ρμα-Μαθιὸς τὲ εἶχε πει στὸν ἀνεψιὸ

του, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ὁ Γιαννάκης
σὲ κάθε γράμμα ποὺ ἔστειλε στοὺς
φίλους του τοὺς ἔγραφε ὅτι θὰ τοὺς
εὐγνωμονοῦσε σ' ὅλη τὴν ζωὴ
γιὰ τὰ καλά ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει καὶ
ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοῦ κάνουν.

Ἦταν φυσικὸ λοιπὸν νὰ ἔχει γε-
λαστεῖ ὁ ἀγαθὸς παπὰς.

— Τὸ κάτω-κάτω συμπέρανε, τὸ
κακὸ δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτο. Τὸ πιδ

δυσάρεστο εἶναι, ὅτι μέσ'
στὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀ-
ναστάτωση ποὺ τοὺς προ-
κάλεσε ἡ καινούργια ἀρ-
ρώστια τῆς Σοῦζης, ὁ
κύριος Φουρδιέρ κι' ὁ
γιατρὸς Ντερίβ, νοιάστη-
καν νὰ εἰδοποιήσουν τὸ
θεοῦ σου γιὰ τὸ μεγάλο
κακὸ ποὺ τοὺς ἔτρεχε, ἀλλὰ
δίχως ἄλλο ξέχασαν νὰ
τοῦ στείλουν τὸ μνηνιατί-
κο. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ αἰ-
τία ποὺ ἦταν ἔτσι κακό-
κεφος χθὲς τὸ βράδυ. Για-
τί σὰν κακόπιστος καὶ
φιλόποτος ἀνθρώπος ποὺ
εἶναι, φοβάται πὼς δὲν
θὰ τοῦ ξαναστείλουν πιά
τίποτε, ἂν τὴν ἰχὴ μάλιστα
νὰ συμβῆ κανένα δυστύ-
χημα.

Ὁ Γιάννης ἔσκυψε τὸ
κεφάλι του.

Τὸ συλλογισμὸ αὐτὸ
τοῦ παπὰ Μανώλη τὸν ἔ-
βρισκε πολὺ βάσιμο, γιατί
αὐτὸς γινώριζε τὸ θεοῦ του
καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλ-
λον. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ

τοῦ ἀποκαλύφθηκε καὶ τᾶλλο μυστή-
ριο καὶ κατάλαβε γιὰ ποῖα σπουδαῖα
αἰτία μύθρεσε νὰ περάσῃ χωρὶς με-
γάλῃ κακομεταχείριση τοὺς λίγους
ἐκείνους μῆνες ποὺ ἐπακολούθησαν
τῇ φυγῇ του καὶ τὴν ἐπιστροφή στὸ
σπίτι τοῦ θεοῦ του.

Τὸ συμπῆρον καὶ μονάχα τὸ συμ-

φέρων έκανε τόν καπετάν-Μαθιδ νά φέρεται έτσι. Μόλις έπαυε νά έρχη πιά κανένα συμφέρον ο θεός του θά γινόταν πάλι τó ίδιο βάρβαρος και ακληρός μαζί του όπως και πριν.

— Αν ήθελες, είπε ο παπá-Μανώλης, θά μπορούσα νά τούς γράψω τί τρέχει. Είναι πολύ φυσικό νά σέ ξεχασαν σέ μιά τέτοια τραγική στιγμή. Στην απάντηση που θά τούς στείλω...

Μά ο Γιάννης δέν τόν άφησε νά τελειώσει.

— Όχι, ευχαριστώ, αιδεσιμώτατε, είπε με σοβαρή φωνή.

Και συνέχισε, μ' έλο που κι' αυτός ο ίδιος δέν πίστευε έκείνα που έλεγε:

— Άλλωστε, μπορεί και νά κάνουμε λάθος. Μπορεί ο θεός μου νά είναι κακόκεφος γιατί θά τού χάλασε καμμιά δουλειά του. Ύστερα, δέν θέλω νά ένοχλήσω μ' ένα τέτοιο ζήτημα τόν κύριο Φουρβιέρ και τόν καλό γιατρό Ντερβί, τώρα που είναι τόσο λυπημένοι. Σας παρακαλώ πολύ μην τούς κάνετε καθόλου λόγο. Σας θερμοπαρακαλώ.

— Όπως θέλεις, καλό μου παιδί. Κι' εγώ, άλλωστε, νομίζω όπως και σύ, ότι ή στιγμή πραγματικά δέν είναι κατάλληλη γιά νάναφέρουμε ένα τέτοιο ζήτημα. Άς αφήσουμε λοιπόν αυτό τó θέμα κι' άς κάνουμε τó μάθημά μας. Θέλεις;

— Άς τó κάνουμε, είπε ο Γιάννης. Χρειάστηκε όμως νά βάλη έλητην ένταση τής προσοχής του σ' αυτό τó μάθημα, γιατί άθελά του ο νοός του γύριζε και ξαναγύριζε στις θλιθερές σκέψεις που τόν κυριεύαν.

Όταν γύρισε στό σπίτι του δέν βρήκε κανέναν, όπως και τó προηγούμενο βράδυ και βάλθηκε με ζήλο νά έτοιμάσει τó φαγητό.

Στις έπτά τó φαγητό ήταν έτοιμο και τó τραπέζι στρωμένο. Ο Γιάννης περίμενε τόν θεό του βυθισμένος στις σκέψεις του. Μά έκείνος ήρθε στις όκτω περασμένες.

Άπό τήν πρώτη ματιά τó παιδί κατάλαβε ότι ο θεός άν δέν ήταν μεθυμένος, ήταν όμως πιωμένος γιά καλά. Κι' άκόμη μάντευσε πώς δέν θά είχε λάθει καμμιά νεώτερη είδηση άπ' τίς Κάννες, γιατί δέν είχε άκόμη πατήσει τó πόδι του στό κατόφι κι' άρχισε νά γκρινιάζει, συνοδεύοντας τούτη τή φορά κάθε λόγο του με φοβερές βλαστήμιες και βρισιές.

Τρέμοντας και άποφασισμένος νά τά δεχθή έβλα δίχως νά παραπονεθή, ο μικρός μούτσος τόν άκουγε άμύλητος.

Η σιωπή αυτή στην άρχή φάνη-

κε σαν νά ήμέρωσε κάπως τόν μέθυσο. Κάθισε στό τραπέζι κι' άρχισε νά τρώη. Γιά κάμποσα λεπτά οι δύο άντρες έτρωγαν σιωπηλοί.

Έξαφνα ο μπάρμπα Μαθιός, είδε πώς ο άνεψιός του είχε ξεχάσει νά βάλη τó τυρί επάνω στό τραπέζι και έ θυμός του τόν ξανάπιασε χειρότερος άπό πριν.

Τρέμοντας ο Γιάννης αναγκάστηκε νά δηλολογήσει, πώς δέν βρισκόταν πιά τυρί στό σπίτι και πώς φεύγοντας ο θεός του τó πρωί δέν τού είχε αφήσει χρήματα γιά νάγοράζει.

Μόλις άκουσε τή λέξη χρήματα, ο ναυτικός τινάχτηκε όλόκληρος άπάνω, και πριν προφτάσει ο Γιάννης νά φυλαχτή έφαγε ένα φοβερό μπάτσο άπό τó θεό του. Γιά καλή του τύχη ο μπάτσος τόν πήρε ξεσκουρα και δέν τόν πόνεσε καθόλου.

Μά ο θεός του είχε άναψει πιά. Άρχισε νά βρίζη τó Γιαννάκη με τά πιό χοντρά λόγια και στό τέλος τόν πρόσπαζε νά σηκωθεί άπ' τó τραπέζι και νά πέση νά κοιμηθή νηστικός.

— Και γρήγορα, τού φώναξε. Σέ δυό λεπτά νά χύγεις χαθεί άπό μπροστά μου, γιατί άλλως...

Και συμπλήρωσε τά λόγια του με μιά άπειλητική χειρονομία.

Δίχως νάπαντήσει ο Γιάννης σηκώθηκε και πήγε κατά τó κρεβάτι του. Μά δέν μπόρεσε νά κοιμηθή άμέσως και έπως τó περασμένο βράδυ παρακολουθούσε με τó μάτι τó θεό του, που καθισμένος στό τραπέζι τελείωνε τó φαγητό του, δίχως νά ρίξη μιά ματιά κατά τó μέρος του.

Έκείνο τó βράδυ όμως δέν παρατήρησε τίποτε τó εξαιρετικό. Μόλις τελείωσε τó φαί του ο μέθυσοσ ανέθηκε στην κάμαρά του και τó παιδί τόν άκουσε νά βηματίζει κάμποση ώρα επάνω-κάτω. Ύστερα έγινε ήσυχία.

Ο Γιάννης άρχισε νά σκέπτεται κι' οι θλιθερές σκέψεις έδιωξαν τόν ύπνο άπό κοντά του.

Ταραγμένος άπ' όσα είχε ίδει, έλεγε μέσα του μήπως είχαν τελειώσει πιά γιά πάντα οι καλές ήμέρες και θά ξανάρχισαν τώρα οι κακές.

— Ω, όχι, όχι, αυτά δέν ήταν δυνατό. Ήταν ένα περαστικό σύννεφο, μονάχα που έπρεπε νά τó υπομένη με θάρρος κι' έγκαρτέρηση. Ίσα-Ίσα ως που νά γίνη καλά ή Σούζη. Και ύστερα, όπως ο ήλιος ξεπροβαίνει πάλι μέσα άπό τά σύννεφα μόλις ξεθυμάνει ή θύελλα, έτσι οι δύσκολες στιγμές θά περνούσαν και θά ζούσε άκόμη πολλές εύτυχιμένες ήμέρες κοντά στη μικρή του φιλενάδα και τούς καλούς του προστάτες.

Τέτοια περιφρόνηση, τέτοια μαρτύρια τραβώ κάθε μέρα άπ' τούς άν-

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΣΗΣ

ΒΟΥΒΑΛΟΣ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΣ ΜΥΘΟΣ

Στήν άκροποταμιά, στα λαοπωμένα τά νερά, ο βούβαλος χωμένος, δροσίζει τó χονδροκαμωμένο του κορμί. Άφες τώρα, στό ίδιο μέρος κάθεται βουτηγμένος, και μόνο τó κεφάλι του βγάζει άπ' τó νερό.

Ένα κεφάλι με ρουθούνια άνοιχτά, με δύο κέρατα σαν τά δρεπάνια γυριστά, με μάτια μεγάλα κοιμισμένα, μάτια γυαλένια σαν μεθυσμένου.

Μεθά ο βούβαλος άπό ευχαρίστηση, νά νοιώθη τού ποταμίου τή λάσπη νά τού δροσίζει τή μούρη του τήν πέτσα τή χονδρή, με τίς άνάριες τρίχες. Πυρώνει ο ήλιος γύρω τω κι' έκείνος μισοκλεί τά μάτια καρτερώντας νά βραδυάσει.

Χιονάτος κύκνος λίγο παρακεί άνοίγει τά καλάμια και πέφτει νά κολυμπήσει στό νερό. Άπαλά άπαλά σαν νά τά χαϊδεύη σίχζει τά νερά και προχωρεί! Ο παρήφανός του ο λαϊμός, κρατεί ψηλά τó ευγενικό κεφάλι.

Τόν βλέπει ο βούβαλος και τού φωνάζει: — Κύκνε, καίμενε κύκνε μου, πώς σέ λυπάμαι!

Γυρνά με άπορία ο κύκνος, βλέπει τή μούρη τού βούβαλου βγαλμένη μέσ' άπ' τó νερό, και τόν ρωτά: — Έμένα λυπάσαι; και γιατί;

— Πώς νά μή σέ λυπηθώ; Βρχεσαι και σύ, κακόμοιρε, νά δροσισθής και νά λουσθής σαν κι' έμένα στό ποτάμι, νά χαρής και σύ λίγη δροσιά, και ποιός ξέρει, σά θά γυρνάς τó βράδυ σπίτι σου, στό δρέμα, τί σέ προσμένει;

— Τί με προσμένει; Δέ σέ καταλαβαίνω. Τί είναι τούτα που μιλάς; λέγει ο κύκνος.

— Έ! νά! θέλω νά πω, πώς σο δροσιζόμαστε οι δυό μας κι' άπολαμβάνουμε έδώ μέσα είναι καλά, μά τó βράδυ σά θά γυρνούμε σπίτι μας, δέ ξέρω εσύ, έμένα τούλάχιστον έλη μου ή χαρά, κι' ή ήδονή και ή άπόλαυση μου βγαίνουν άπ' τή μύτη.

— Ως που νά περάσω τó χωριό νά φθάσω στό χούρι μου, τó τί τραβώ, εγώ τó ξέρω. Όλοι με βλέπουν κι' άηδιάζουν, όλοι με σιχαίνονται.

Τό τί βρισιές άκούω! Τό τί κλωτσιές έχω φαγωμένες! Η γυναικίς φεύγουν μακριά όταν περνώ, σαν νά χω πανούκλα! Τά παιδιά με χτυπούν με ξύλα και με πέτρες και φωνάζουν:

— Πώ! πώ! Ένα καντάρι λάσπη σηκώνει άπάνω του αυτός!

Τέτοια περιφρόνηση, τέτοια μαρτύρια τραβώ κάθε μέρα άπ' τούς άν-

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΕ'.

Άπτη τή φορά, ο παππούς κι' ή γιαγιά άπελπίστηκαν. Τó έλάττωμα τού Πετράκη ήταν άγιάτρευτο! Κι' ενώ είχαν σκοπό νά τόν κρατήσουν άκόμη κοντά τους, άποφάσισαν νά τόν αφήσουν νά γυρίση με τούς γονείς του στην Άθήνα.

— Θά περάσουμε τó χειμώνα όλομόναχοι, έλεγαν, μά τί νά κάμουμε; Μπορούμε νάχουμε στό σπίτι μας ένα λιχουδάκη, νά μή μās άφήνη σέ ήσυχία με τά καμώματά του; Έ, φτάνει πιά!.. Βαρεθήκαμε!..

Ο Πετράκης, που είχ' επιθυμήσει τήν πόλη, δέν έφρασε καμμιά άντίρρηση. Μόνο είπε στόν παππού και στη γιαγιά:

— Έλάτε και σεις στην Άθήνα! Τό σπίτι μας είναι μεγάλο. Κι' έτσι δέ θά περάσετε τó χειμώνα σας μονάχοι.

— Ω! ή Άθήνα δέν είναι γιά επαρχιώτες σαν και μās! Θά μās ζαλλίξη ή πολυκοσμία, ο θόρυβος...

— Μά θάμαι εγώ εκεί, είπε ο Πετράκης και θά σάς οδηγώ νά περπατάτε στους δρόμους, θά σάς βοηθώ νά περνάτε άπό τó ένα πεζοδρόμιο στό άλλο, χωρίς νά κινδυνεύετε άπό τά τροά και τ' αυτοκίνητα. Είμαι συνηθισμένος εγώ γιαντίνθημα στην Άθήνα. Είμαι Άθηναίος!

Με πόση περηφάνεια τόλεγε αυτό ο Πετράκης! Και δέν είχε καθόλου άδικο, γιατί νά είναι κανείς Άθηναίος, είναι μιά τιμή που δέν μπορεί νά τήν έχη όλος ο κόσμος.

— Έτσι λιχουδηδες σαν και σένα είναι όλοι στην πρωτεύουσα; τόν ρώτησε ο παππούς.

— Δέν ξέρω μά, άν δοκιμάζεις τά ώραία προάματα που κάνουν εκεί, θά γινόσουν, παππού, και σύ! Κάτι παγωτά, κάτι πάστες, κάτι μπρόνια... τρέλλα, τρέλλα!

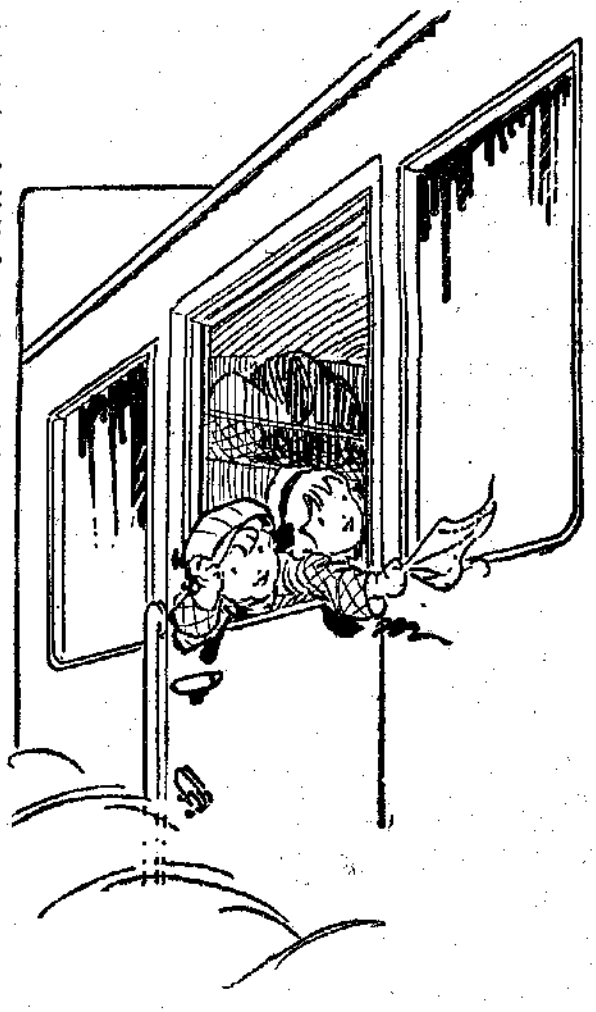
— Πάψε, λιχουδάκη!..

Τρεις ήμέρες άκόμη, δυό ήμέρες... τελείωσε! ή ώρα τού χωρισμού έφτασε. Οι βαλίτσες είναι έτοιμες. Άντίο, ώραία έξοχή! άντίο, αγαπημένοι γέροι! άντίο, χουσε θεις-Κωστή! άντίο, καλή Μαργαρώ!

— Α! ο Πετράκης θέλει νάποχαριετήση και τά ζωντανά. Κι' άρχίζει άπ' τó κοττίτσι:

— Άντίο, κοττιόλες που κάνετε τά φορέσα αυγά!.. Άντίο, άγελιδίτσες που κάνετε τó παχύ γάλα!.. Άντίο, χηνούλες που γίνεστε τόσο ώραίες ψητές!.. Άντίο! άντίο!..

Η Λούση είχε γυρίσει στό σπίτι της έδώ και μιά εβδομάδα. Είχαν άποχωρευτεί, είχαν φιληθεί, είχαν ύπασχεθεί ο ένας στόν άλλον νά

(Άπό τó βιβλίο «Μύθοι και Διηγήματα») ΕΥΡΙΑΚΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΟΥ

είναι φίλοι σ' όλη, σ' όλη τους τή ζωή και νάχουν ταχτική αλληλογραφία.
 — Ναί, Πετρούκη μου, είχε πεί ή Λούση, θά σου γράψω, αλλά με τή συμφωνία νά παραβλέπης τά... άνορθογραφικά μου λάθη!
 — Ναί, Λούση μου, θά τά παραβλέπω, αλλά με τή συμφωνία νά παραβλέπης και ού τά δικά μου.

Κι' ό Γιώργος επίσης είχε αφήσει τούς γονείς του γιά νά γυρίση στό λύκειο. Αποχωριζώντας τούς φίλους του, τούς είχε πεί μ' όλη του τήν καρδιά:

— Καλή αντίμωση τό ερχόμενο καλοκαίρι!

Δέν έμεινε λοιπόν παρά ό Τοτός. Κι' αυτός όλη του τήν καλοσύνη τήν έδειξε στο τέλος: Έφερε γιά τούς ταξιδιώτες μιá σακκουλά καραμέλες κι' είχε τού Πετρούκη.

— Μαλώναμε καμμιá φορά και πιανόμαστε, πάντα όμως είμαστε φίλοι, δέν είν' έτσι;

Γιά τόν καλό αυτό λόγο ή Παυλίνα τόν φίλησε.

— Καλή αντίμωση τό ερχόμενο καλοκαίρι, Τοτό...

— Καλή αντίμωση!

Πήγαν όλοι με τ' αυτοκίνητο ως τό σταθμό κι' από κει οί γονείς και τά δυό παιδιά πήραν τό τραίνο γιά τήν Άθήνα.

— Καλό ταξίδι! καλό ταξίδι!
 (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΩ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΑΣΑΣ

Μιά πού και τ' Άλλα παιδιά τού σπιτιού είχαν δώσει τίς εξετάσεις τους και περίμεναν τώρα πιά με χαρά τά ένδεικτικά τους, έπρεπε κι' ή Σάσα νά δώση τίς δικές της εξετάσεις και νά πάρη κι' αυτή τό ένδεικτικό της. Μά τί λοιπόν, γιά μισό μισό δεικό τήν είχαν αυτή;

Σάν άκουσε μάλιστα πώς θά βράβευε ό μπαμπάς μ' ένα κουτί σοκολατάκια τόν Μίμη και τόν Άλέκο αν θάπαιρναν με καλό βαθμό τά ένδεικτικά τους, χάλασε τόν κόσμο.

— Σέλω κι' εγώ δεικτικό!... (στη γλώσσα της Σάσας τό ένδεικτικό). Σέλω κι' εγώ κολατάρικα!

Έτσι αποφασίστηκε από τή σχολική επιτροπή τού... σπιτιού, «χάρην της ισότητος και της γαλήνης μεταξύ τών αδελφών», νά δώση κι' ή Σάσα τίς εξετάσεις της.

Κι' άκούστε πρώτα κατά ποιά τρόπο ήγινε δάσκαλος της άνεψούλας μου:

Βλέποντας ή Σάσα όλο τό χειμώνα τόν Μίμη και τόν Άλέκο με βιβλία, τετράδια και μολύδια, άρχισε νά ζηλεύη. Ήθελε σώνει και καλά νά μίμη κι' αυτή «γάμματα».

— Μά, Σάσα, είσαι μικρούλα και στο κεφαλάκι σου δέ θά μωρέσῃ νά χωρέση τίποτα, τίποτα — τής έλεγε ή μαμιά, χαϊδεύοντάς την.

Πού ν' άκούση όμως αυτή! Καλέ, τ'είν' αυτά! Η Σασούλα δέ θά μπορούσε νά μάθη τίποτα. πούξερε κίβλας νά διαβάξη στο βιβλίο τού Άλέκου άνάποδα!

Μιά πού, δέ μπορούσε λοιπόν νά γίνη άλλοίως, έπρεπε νά βρεθῃ ό δά-

σκαλος της Σάσας. Ο Μίμης, πού κάνει πώς τά ξέρει όλα, προθυμοποιήθηκε άμέσως νά διορισθῃ αυτός, και μάλιστα άμισθός. Η Σάσα στην άρχή δέν τόν ήθελε.

— Ο Μίμης δάκαλος! πφ!

Αυτή ήθελε δάσκαλο μεγάλο νά πορή μάλιστα και γυαλιά. Ήρθε σέ μένα και μωκκανε τά παράπονά της. Κι' εγώ άνέλαβα νά τά συμβιβάζω τά πράγματα. Ο Μίμης θά γινόταν δάσκαλος της κι' εγώ γενικός επίθεωρητής! Η Σασούλα δέν κατάλαβε και πολλά πράγματα γιά τό δικό μου τίτλο, δέχτηκε όμως μιá πού θζμμουν κι' εγώ στη μέση, — μεγάλος και με γυαλιά!

Μ' άπ' τό πρώτο κίβλας μάθημα ή μαθήτριά τά τσούγκριτε με τό δάσκαλό της. Κι' επειδή τό δίκιο ήταν με τό μέρος της, αποφασίστηκε από τή σχολική επιτροπή — τό μπαμπά, τή μαμιά και μένα — ή άπαλλαγῃ τού Μίμη από τά καθήκοντά του — τί σύντομο κι' άδοξο τέλος δασκάλευ!

— «δία κατάχρησιν εξουσίας». Έτσι, εξαιτίας τού κυρίου Μίμη, υποβιβάστηκε κι' εγώ, χωρίς νά φταίω σέ τίποτα, κι' από επίθεωρητής ήγινε δάσκαλος!

Η άνεψούλα μου ήταν ένθουσιασμένη μαζί μου. Η αλήθεια είναι οτι δέν ήμουν καθόλου αδοτηρός με τή μαθήτριά μου. Δέ μού βίαστανε ή καρδιά νά θυμώσω με τίς ξυθές αυτές μπουκλίτσες και τά μαριόλικα γαλανά ματάκια πού με κοιτούσαν κοροϊδευτικά. Έτσι, μέσα σέ κάμποσους μήνες, κατόρθωσε νά μάθη ή Σάσα τό αλφάβητο ως τό ήητα, και νά τά λέη απέξω κι' άνακατωτά νά μετράη, όπως της άρεσε, από τό ένα ως τό δέκα, και νά γράφη στην

πλάκα μεγάλη άλφα, γιώτες και όμικρα

Ήταν λοιπόν καιρός νά δώση κι' αυτή τίς εξετάσεις της και νά πάρη τό βραβείο της, αν τά κατάφερε καλά.

Γιά μέρα τών εξετάσεων όριστηκε ή μέρα πού θάπαιρναν τά ένδεικτικά τους ό Μίμης κι' ό Άλέκος, «πρός πρόληψιν ταραχών κατά τήν άπονομήν τών βραβείων» — όπως δήλωσε ό σοφή σχολική επιτροπή.

Έτυχε λοιπόν νάναι Κυριακή. Τι επίσημη μέρα! Και τί όμορφη πούταν ή μαθήτριά μου με τό καινούργιο ρόζ φορεμάκι της, πούχε ένα κοτζάμ φιδόκο και τήν έκανε νά μοιάξη μ' ένα ζωντανό τριαντάφυλλο! Εγώ τουλάχιστο φοβόμουν πώς δέ θά μπορούσα νά κρατήσω γιά πολλή ώρα τήν αξιοπρέπεια τού δασκάλου, πώς θ' άρπαξα τή Σασούλα στα χέρια μου, θά τή σύκωνα ως τό ταξάνι, και θά της έδωνα τό βραβείο της μ' όλη μου τήν καρδιά, χωρίς νά τή βασανίσω με τίς εξετάσεις.

Όταν γύρισαν άπ' τό σχολείο ό Μίμης κι' ό Άλέκος καμαρωτοί-καμαρωτοί γιά τό άριστά τών ένδεικτικών τους πού κρατούσαν στα χέρια, — καθήσαμε όλοι μπροστά στό γραφείο τού μπαμπά, βάλανε τή Σάσα άπέναντί μας κι' άρχισαν οί εξετάσεις.

Ο Μίμης κι' ό Άλέκος, πού τούς φαινόταν κωμική ή σκηνή, είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια. Μά τούς έκανα νά σοβαρευτούν.

— Παιδιά, ήσυχία παρακαλώ! Πές μας, Σάσα ο, τί ξέρεις άπ' τό αλφάβητο...

Κι' ή Σασούλα, πούχε όλη τήν ώρα τά μάτια της στηλωμένα πάνω στα ώραια κουτιά με τά σοκολατάκια, πούταν στο γραφείο, και σκεπτόταν ίσως αυτή τή στιγμή ποιό νά διαλέξη, — με κοίταξε ξαφνιασμένη, τζάχασε, και δέ μπορούσε νάρθώση λέξη.

— Έμπρός, Σάσα! Για θυμήσου... Άλφα...

— Άφα, Γάμα, Έτσιλο, Ήτα, Ήτα, Ήτα!... είπε ή μαθήτριά μου μονορούφι, σά νά της ήρθε άξαφνα ή θεία φώτιση.

Τό τί ήγινε τότε δέ λέγεται! Ο Μίμης κι' ό Άλέκος πετάχτηκαν άπ' τίς καρέκλες τους, κρατώντας τήν κοιλιά τους από τά γέλια. Τού μπαμπά άπ' τά πολλά γέλια τούρβε βήχας. Η μαμιά έψαχνε νά βρῃ τή Σάσα, πού τό είχε σκάσει από τή ντροπή της. Κι' εγώ έμεινα με τήν προσβολή της άποτυχίας της μαθήτριάς μου...

Ο Μίμης όμως κι' ό Άλέκος βιαζόνταν νά πάρουν τά βραβεία τους κι' έπρεπε όπωσδήποτε νά τελειώσουν οί εξετάσεις. Επιτέλους τήν άνακαλύψαμε τή μαριουδίτσα πίσω άπ' τήν πόρτα της τραπεζαρίας, με τό κεφάλι γυρισμένο προς τόν τοίχο, — όπως έκανε πάντα όταν θυμώνε. Τήν καλοπιάσαμε και τήν καθήσαμε πάλι μπροστά μας.

— Κυρίες και Κύριοι, δήλωσα εγώ, τά λάθη της μαθήτριάς μου δέν ήταν και τόσο σπουδαία, όπως φανταστήκατε... Αν ξέχασε τό Βήτα και τό Δέλτα δέ χάθηκε ό κόσμος! Όσο γιά τά Ήτα, Ήτα, Ήτα, αυτά δέν είναι λάθη. Αυτά στη γλώσσα της Σάσας σημαίνουν Ζήτα, Ήτα, Θήτα. Γιά νά ίδητε τώρα πώς θά μάς μετρήση από τό ένα ως τό δέκα, χωρίς κανένα λάθος. Νά κρύψουμε όμως πρώτα τά κουτιά με τά σοκολατάκια, γιατί με τίς ματιές πού τούς ρίχνει μπορεί νά πάθη καμμιά... σύγχυση!

Έτσι τά κουτιά μίμηκανε στο συρτάρι τού μπαμπά κι' ή Σάσα μάλιστα μετρησε με τά δάχτυλά της ως τό δέκα σωστά. Έπειτα μās έγραψε στην πλάκα της κάμποσα άλφα, γιώτες και όμικρα, και στο τέλος μάς άπήγγειλε και τό πλῆμά της, άνεξαρτημένη πάνω στην καρέκλα. Έτελειος θράμβος!

— Μπαάβο, Σασούλα! Έλα τώρα νά σέ φιλήσουμε, της είπε ό μπαμπάς, παίρνοντάς τη, στην άγκαλιά του.

Τή φιλήσαμε στα δροσερά της τριανταφυλλένια μαγουλάκια και της δώσαμε τό βραβείο της και τό ένδεικτικό της. Έλαμπε από χαρά Ηοτέ άλλοτε δέν είχε δει τήν άνεψούλα μου τόσο ευχαριστημένη. Τά σοκολατάκια δέν τή συγκινούσαν, όσο ή ικανοποίηση οτι πήρε κι' αυτή «βραβείο» και «δεικτικό», όπως ό Μίμης κι' ό Άλέκος...

Η Σάσα μιá μέρα θά μεγαλώση, θά γίνη μιá όραία κοπέλλα, και τότε θά μίμη πολλά-πολλά γάμματα. Θά ξέρη νά γράφη και νά διαβάξη σάν τόν μπαμπά και τή μαμιά. Θά γράφη και θά διαβάξη άλλοτε πράγματα ευχάριστα κι' άλλοτε πράγματα θλιβερά — γιατί ή ζωή είναι πίκρα μαζί και χαρά...

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ
 ΛΑΓΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Μιά άλεπού γύριζε της πρωινές ώρες βιαστική στη φωλιά της, νά κρυφτῃ και νά ξεκουραστῃ από τούς κόπους τού νυκτερινού κυνηγιού.

Από κάποιο ύποπτο κρότο πού νόμισε πώς άκουσε, άναγκάστηκε νά λοξοδρομήση και νά πάρη ένα μονοπάτι πού δέν τό είχε περάσει άλλοτε.

Γι' αυτό προχωρούσε σ' εκείνο πιά προσεχτικά άπ' ό,τι συνήθιζε, με τά μάτια όρθάνοιχτα πού κοιτάζαν παντού, ταυτιά τεντωμένα νάκούσουν και τό παραμικρό και τά πόδια έτοιμα νά τρέξουν στα τέσσερα μόλις τό καλούσε ή άνάγκη, ήταν πού λέει ό λόγος, «ματί, πόδι, και αυτά».

Καθώς περπατούσε έτσι, αντίκρουσε από μακριά μιá στήνη, κοντοστάθηκε, και αποφάσισε νά γυρίση πίσω γιά νάποφύγη τό κακό συναπάντημα με τούς τσοπάνηδες πού θά της άργάζαν τό τομάρι στο ξύλο, ή με τά τσοπανόσκυλα πού θά της έξασίζαν τό πετό με τά δόντια τους.

Ενώ ήταν έτοιμη νά πάρη νέο δρόμο, μάτιασε ένα άρνάκι, πού έβοσκε σ' ένα παράμερο χλοοτάμενο βουκουτόπι και κάπου κάπου χοροπηδούσε κι' άφηνε βελάσματα χαράς.

— Αμέως, άλλαξε γνώμη και είπαι: — Νά ένα άνεπάντεχο κελεπούρι! Τι καλά θά ήταν νά τό πάρω, νά τό μεγαλώσω, νά τό παχύνω, μ' ένα λόγο νά τό μανναρέψω κι' εγώ όπως άκούω νά λένε οί άνθρωποι, κι' ύστερα νά τό φάω.

Έτρεξε τότε κοντά του, και με τήν πονηράδα της και τίς γαλιφιές της, τό κατάφερε νά τήν πιστέψη πώς ήταν ή θειά του ή κυρά-Μαρού, και νά τήν ακολουθήση ως τή φωλιά της.

Στό δρόμο τήν αντίμωσε ένας λύκος, και σάν τήν είδε με τό άρνί, χάρφωσε σ' αυτό τό μάτια του με λαχτήρα, και τής πρότεινε αν ήθελε νά γινόταν συντρόφοι.

Η άλεπού τό δέχτηκε, με τή συμφωνία νά έμεινε έξω από τή συντροφιά τό άρνάκι, γιατί αυτό τό είχε πιά δικό της, όπως είπαι, και θά τό έκανε μαννάρι.

— Μά καίμένη, κι' εγώ είμαι σύμφωνος σ' αυτό, θά κάνουμε μοιρασιά σέ ό,τι πιάνουμε άπ' έδω και μπρός.

Έτσι οί δυό συντρόφοι κάθισαν στην ίδια φωλιά, έβγαίνουν μαζί στο κυνήγι, κίνοντας πλάτες, ό ένας τού άλλου και περνούσαν καλά.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ τό άρνί πάχαινε γιατί ή άλεπού τό περιποιόταν πολύ, τό πήγαινε κάθε μέρα και τό

βοσκούσε σέ μέρη πού είχαν παχύ χορτάρι και δροσερό νερό.

Τις πρώτες ήμέρες δέν τό άφηνε καθόλου από κοντά της, μα σάν είδε πώς ό σύντροφός της δέν έδινε προσοχή σ' αυτό, ξεθάρρεψε, και κάπου κάπου τό άφηνε και μόνο του, μα πάντα γιά καλό και γιά κακό είχε και τήν έννοια της σ' εκείνο.

Μιά νύχτα όμως, όρεχτηκε κόττες κι' αποφάσισε νά πεταχτῃ γιά λίγο σέ κάποιο κοντινό κοττέτσι νά κλέψη άπ' αυτές και πήρε μαζί της τόν σύντροφό της, τό λύκο, γιά νά φυλάξη καραούλι.

Αμα ζύγωσε στο κοττέτσι, τή μυστίστηκε ό σκύλος τού σπιτιού, τήν κυνήγησε, κι' εκείνη άναγκάστηκε νά τό βάλη στα πόδια και νά πάη μακριά.

Τότες ό λύκος, πού ξεφύγε από άλλη μεριά, βρήκε τήν εύκαιρία, έτρεξε στη φωλιά κι' έφαγε τό άρνί, ύστερα τού γέμισε τό τομάρι με άχυρα και τό έβαλε όρθιο στην μεριά πού συνήθιζε νά μένη ζωντανό.

Όταν από ώρα ή άλεπού γύρισε στη φωλιά της και τό είδε έτσι, κατάλαβε τί είχε γίνει, μα δέ μίλησε, παρά έκανε τήν κούτη.

Βρήκε ακόμα και μάζεψε χορταράκι και τό έβαλε μπροστά στο άρνί γιά νά φάη τάχατες, και είπαι τού λύκου:

— Δέν ξέρω, κύρ-Νικολό, τί έπαθε τό μαννάρι μου και δέν τρώει ούτε και μπορεί νά σταθῃ στα πόδια του. Και χωρίς νά περιμένη νά της άπαντήση ό σύντροφός της ξαπλώθηκε νά κοιμηθῃ.

Όλη εκείνη τή νύχτα δέν έκλεισε μάτι από τό κακό της και συλλογιζόταν πώς νά εκδικηθῃ τό λύκο πού πάτησε τή συμφωνία τους και της έφαγε τό άρνί, και μόνο σα βρήκε τί γαϊτάνι θά τού έπλεκε, έλαγοκοιμήθη λίγο πριν χαράξη ή μέρα.

Με τό γλυκοχάραγμα σηκώθηκε, βγήκε από τήν φωλιά της σάν κλέφτρα, κι' έτρεξε κατά τήν παραλία γιατί ήξερε πώς εκείνη τήν ώρα οί φκράδες θά τραβούσαν εκεί τά δίχτυα τους.

Κρύφθηκε σ' ένα βράχο, παραφύλαξε και σά βρήκε τόν καιρό, έκλεψε μερικά ψάρια και τά πήγε στη φωλιά της, όταν κατάλαβε πώς ό σύντροφός της θά είχε βγει έξω.

Σέ κανένα δυό ώρες πού γύρισε ό λύκος πεινασμένος και είδε τά ψάρια, τής είπαι γαιμάτος χαρά.

— Μπαάβο, καλή μου συντροφισσα, ού αξίζεις ένα βασιλείο, σά νά ήξερες πώς θά πεινούσα τόσο, και φρόντισες γιά τέτοιο μεζέ πού με

τρελλάνει· μά πές μου από πού τ' άπήρες, να πάω να πάρω κι' εγώ.

— Η άλεπού τού άπάντησε :

— Τά φάρεφα σήμερα πρωί-πρωί.

— Πού ; και πώς ;

— Νά, πήρα τ' άλαγγίη πού έχουμε εδ'ω για νερό, τ' άκρέμασα άδειανό στο λαϊμό μου, τού έβαλα μέσα δ'άλωμα και μπήκα στη θάλασσα. Άνεβοκατέβαζα τ' άκεφάλι μου και τ' άλαγγίη έκανε κλού, κλού, κλού, έτσι προσκαλούσε τ' άφάρια και αυτά, άκούοντάς το, έτρεχαν και έμπαιναν μέσα και να τα τώρα, πού τ' άχουμα και τ' άτρώμε

— Άύριο τήν αυγή, τής λέει ο λύκος, θά πάμε μαζί στο περιγιάλι. Έκει έσ'ω θά μου κρεμάσης όπως ξέρεις στο λαϊμό τ' άλαγγίη, να μπ'ω στη θάλασσα να τ' άγειώσω ψάρια, να βγ'ω να τ' άδειάσω, και πάλι να μπ'ω να τ' άναγαγίσω, γιατί μ'άρεσει πολύ αυτό τ' άφαί.

Τ' άλλο πρωινό, μόλις πήγαν οι δυό τους στο γιαλό, κρέμασε η άλεπού τ' άλαγγίη στο λαϊμό τού λύκου και τού λέει :

— Έπρός τώρα για τ' άφάρια, γιατί θαρρώ πώς βλέπω ένα κοπάδι ψάρια εκεί κάτω.

Άμα ο λύκος προχώρησε λίγο στη θάλασσα, άνεβοκατέβασε δυό-τρεις φορές τ' άκεφάλι του και τ' άλαγγίη άρχισε να παίρνει νερό και να κ'άνη, κλού, κλού, κλού.

Η άλεπού πού τ' άκούσε τού ειπε πονηρά :

— Νά, τ' άφάρια μπαίνουν κιόλας!

Μά σ'ε λίγο τ' άλαγγίη βάρυνε, πού από τ' άνερό, έκανε τόν λύκο να βουλιάζει και να φωνάζει άπελπισμένα στην άλεπού.

— Βοήθα με, συντρόφισσα, γιατί πνίγομαι.

— Καλά σ' έχω τώρα, τού άπάντησε εκείνη με χαχανιτά, τράβα να κ'άνης μπουμπουλίθρες, ζται τ' άρνι πού μούφαγες σου βγαίνει ξυπό, και από τ' άμ'τη μάλισια.

Μ' αυτέν τόν τρόπο η άλεπού εκδικήθηκε τόν κακό σύντροφό της. Έπειτα γυρίζοντας στη φωλιά της ευχαριστημένη για κείνο πού σ'άκρωσε στο λύκο, ειπε στον έαυτό της :

— Άπ' εδ'ω και έμπρός, κυρά-Μαριώ, για να είσαι άσφαλισμένη, δέν έχει να ξαναπάρης σύντροφο. Θά κ'άνης τις δουλειές σου πάντα μόνη σου σύμφωνα με τήν παροιμία πού άκουσες εδ'ω και καιρό από τ' άγέρο τσοπάνη : «Μοναχός σου χόρευε, και δυο θέλεις π'άδα», και πού με δλη σου τήν έξυπνάδα δέν είχες καταλάβει ως τώρα τ' άσημασία της.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό RUDOLPH DUBOIS

— Συνέχεια από τ' άπροηγούμενο —

Όταν επιτέλους η άστεία όρχήστρα εξάντησε τ' άρεπεριόριό της, άφ'ου ζάλισε και ξεκούφανε τούς καλεσμένους, η γιορτή, πού η παρέλαση ήταν μονάχα τ' άπροίμιό της, άρχισε πιά σ'ε σωστά. Καθένας ήταν τώρα ελεύθερος να κ'άνη ο,τι τού άρεσε, άλλα παιδιά έτρεξαν να παίξουν τένις, άλλα τ' άμπάλλα, μερικ'ά κατέβηκαν στο ποταμάκι κι' έκ'αναν βόλτες με τ' άβάρκα, ενώ άλ-

ρέκλα, τοποθετήθηκε άντίκρου τους σ'ήνη άλλη άκρη. Τής είχαν βγάλει τώρα τ' άκαπέλλο της και μαζί μ' αυτό φυσικά και τ' άψεύτικα μαλλιά της.

Μά τ' άπαιδάκι δ'ε φαινόταν να σκοπίζεται για τις μπουκιές πού της έλειπαν, ουτε για τις ξανθές ουτε για τις καστανές, και ζητούσε να τής σερβίσουν τούτ' ά με γάλα, «όπως στους μεγάλους, με πολλή ζάχαρη» κι' ουτε τ' άνοιάζε αν, κουρευμένη καθώς ήταν, έμοιαζε άσχημη η όμορφη.

— Ποιός θέλει τούτο τ' άδαμάσκηνο ; (Σελ. 415, στ. β')

λοι περιορίζονταν να ρίχνουν ψεύτικα καϊκίκια και να τ' άπαρκολούθουν άπ' τ' άστεριά.

Ύστερα ήρθε η ώρα για τ' άφαγοπάτι.

Οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, περιμεναν αυτή τήν ώρα με κ'άμποση άνυπομονησία και οι μικροί προσκαλεσμένοι δ'ε μπόρεσαν να κρατήσουν τ' άχαρά τους δ'αν είδαν τ' άδυό πελώρια τραπέζια, βαλμένα τ' άνα δίπλα στο άλλο σ'ε σχήμα Τ, με τ' άπιδ όρεκτικά και ώραια πράγματα πού μπορεί κανείς να φαντασθή. Στην κορυφή τού Τ, κάθισαν η Μπέττυ και ο Τζάκ, και η μικρούλα Πόλλυ, όρνιασμένη στην ψηλή της τ' άκα-

Ποτέ δέν είχε στρωθεί σ'ε Γκρήν-μπόρου παρόμοιο τραπέζι. Τ' άπρωι κιόλας είχαν φτάσει άπ' τ' άΝέα Ύόρκη πελώρια κοφίνια γεμάτα κάθε λογής φρούτα, ζαχαρωτά, γλυκίσματα και μπισκότα, δίχως να λογαριάσου με τις γαρνιτούρες για τ' άτραπέζι πού κι' εκείνες άκόμη ήταν φαγώσιμες.

Άνάμεσα σ' αυτές ήταν και δυό γλάστρες με μικροσκοπικές πορτοκαλιές, κι' ένα πελώριο ψάρι, πού καθώς ειπε η Τίλλι, φαινόταν έτοιμο να δ'ώση βουτιά στη θάλασσα. Η άλήθεια όμως είναι πώς πήρε έντελώς διαφορετική διεύθυνση.

Όστόσο, ο μεγαλύτερος άλαλαγμός

έγινε δ'ταν φανερώθηκε τ' άμυστικό της γιαγιάς Τζένης. Μπροστά σ'ε Μπέττυ τοποθετήθηκε μια γιγάντια τούρτα με τ' άνομά της γραμμένο επάνω με ζάχαρη και στολισμένο με δεκατρία κεράκια άναμμένα. Ένα παρόμοιο γλυκίσμα στήθηκε μπρός στον Τζάκ, με τ' άνομά του κι' αυτ' ά γραμμένο και μ' ένα κεράκι περισσότερο. Και τέλος, η μικρούλα Πόλλυ έλαβε κι' αυτή τ' άγλυκίσμά της, π'ό μικρό όμως και με τρία κεράκια μοναχά (*). Μά η μικρούλα δεσποινίς δέν μπόρεσε πιά να δ'ώση σημασία στις τιμές πού της γίνονταν. Τ' άμάτια της έκλειναν άπ' τ' άνύστα και τ' άστιγμή πού έβαζαν τ' άγλυκό μπροστά της, έπεσε στην άγκαλιά της νταντάς της άποκοιμισμένη.

Οι τούρτες της Μπέττυ και τού Τζάκ πού η καθιερωμένη ήταν μεγάλη σ'ε μωλόπετρα (αυτή τήν παρομοίωση τήν είχε βρει ο Τζάκ, άλλα ήταν κάπως υπερβολική) μοιράστηκαν σ'ε όλους τούς προσκαλεσμένους. Μά όλοι τους είχαν τιμήσει σ'ε τέτοιο σημείο όλα τ' άπροηγούμενα γλυκά, πού σ'άβηκε άδύνατο να δοκιμάσουν καν αυτό, και, σύμφωνα με τήν παλιά συνήθεια, τύλιξαν τ' άκαθενός τ' άκομμάτι σ'ε ένα χαρτί και τού τ' άδωσαν να τ' άπάρη μαζί του.

Όταν σηκώθηκαν άπ' τ' άτραπέζι, όλοι, μεγάλοι και μικροί, νόμιζαν πώς η γιορτή είχε πιά τελειώσει· άλλα μόλις γύρισαν σ'ε σπίτι, άντίκρουσαν σ'ε τ' άμεγάλη είσοδο μια περίεργη μορφή. Ήταν ένας πού έμοιαζε με παλιότσο, ντυμένος κατάλευκα, μ' ένα γιακά άπ' άκολλαριστή μουσελίνα στο λαϊμό του και με τ' άκεφάλι σκεπασμένο μ' ένα πελώριο καστόρινο καπέλλο. Άπ' τ' άμέτωπό του έπεφταν κάτι τσουλούφια ξανθά σ'αν τ' άλινάρι, πού τού σ'έκαζαν τ' άμισό του πρόσωπο. Όστόσο κάτω άπ' τ' άδασιά του φρούδια, η Μπέττυ γνώρισε δυό μάτια πού τήν κοίταζαν πονηρά κι' εϊρωνικά, κι' ένα τέτοιο βλέμμα δέν μπόρεσαν να τ' άχουν πολλοί...

Ο άγνωστος ήταν καθισμένος σ'ενα σκαμνάκι και μπροστά του, βαλμένο επάνω σ'ε ένα τραπέζακι, ήταν ένα γλυκίσμα τόσο μεγάλο, ώστε μπροστά σ'ε αυτό τ' άγλυκίσματα της Μπέττυ και τού Τζάκ θά φαινόταν τιποτένια.

(*) Στην Άγγλια, σ'ε Γερμανία και σ'ετην Άμερικη συνήθισαν, σ'ε γενέθλια καθενός (πού έχει τ' άγιοτάζου όπως έμεις τήν όνομαστική όργη) να τού προσφέρουν ένα γλυκίσμα στολισμένο με τ' άσα κεράκια όσα είναι τ' άχρόνια πού συμπληρώνει. Τέτοια ήταν τ' άγλυκά τού Τζάκ, της Μπέττυ και της Πόλλυ.

— Ο Τζάκ Χόρνερ! φώναξαν μερικά παιδιά. Ο Τζάκ Χόρνερ είναι.

Ο Τζάκ Χόρνερ είναι ένα κομμάτι π'ό πρόσωπο γνωστότατο σ'ε παιδιά της Νέας Ύόρκης μα και όλης σχεδόν της Άμερικης. Είναι, να πούμε, κάτι παρόμοιο με τ' άδικό μας Καραγκιόζη.

— Ο Τζάκ Χόρνερ ; ειπε η Μπέττυ μέσα της. Αυτός ε Τζάκ Χόρνερ μ'ό φαίνεται αν να μοιάζει πολύ με τόν κύριο Ριχάρδο Βαν-Κούρτ.

Όστόσο αυτή τήν ανακάλυψη τήν κράτησε για τόν έαυτό της.

Στ' άμεταξύ ο Τζάκ Χόρνερ ειχε κάνει ένα μεγάλο άνοιγμα στην κρούστα της τούρτας του κι' όστερα έχωσε μέσα τ' άχερί του.

— Ποιός θέλει τούτο τ' άδαμάσκηνο ; φώναξε βγάζοντας τ' άχερί του και δείχνοντας ένα πραγματάκι πού ουτε άπ' ά μακρ'ά δέν έμοιαζε με δαμάσκηνο, μα όστόσο ειχε περιζήτητο άπ' ελα τ' άπαιδιά.

— Εγώ, εγώ ! φώναξαν είκοσι φωνές.

Η Μπέττυ, σ'αν φιλόξενη οικιαδέσποινα, σ'άβηκε άμύλητη.

— Στάβητε να ίδούμε, έκανε ο Τζάκ Χόρνερ. Εδ'ω επάνω είναι γραμμένο τ' άνομα της Άγνης Γκράχαμ. Παιά είναι η Άγνη Γκράχαμ ;

— Εγώ, έκανε μια δειλή φωνίτσα, κι' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι επ'εταόχρω χροτών πλησίασε τόν Τζάκ Χόρνερ.

Τ' άδαμάσκηνο ήταν ένα ώραιότατο κουτάκι και μέσα σ'ε αυτό βρισκόταν μια χαριτωμένη άσημένια δαχτυλίθρα, πού έρχόταν Ισα-Ισα στο δαχτυλάκι της μικρής Άγνης.

Ζωηρά χειροκροτήματα χαιρέτισαν τ' άεργημα της μικρούλας. Κι' όστερα τ' άμάτια όλων παρακολούθησαν με διπλή άγωνία τ' άχερί τού Τζάκ Χόρνερ πού έκανε πάλι τ' άβουτιά του μες στην τούρτα. Τούτη τ' άφορά τ' άδαμάσκηνο ειχε γραμμένο τ' άνομα της Τίλλι Τζένου, της αγαπημένης φίλενάδας της Μπέττυ.

Η Τίλλι άνοιξε μ' άνυπομονησία τ' άδαμάκι κι' ανακάλυψε ένα πε-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ότ' ά παιδάκια καταχαρούμενα μέσα σ'ε τ' άεινο πού τ' άπαιώνει σ'ετην Θερινή Κατασκήνωση.

και διάβασε τὸν 'Οδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ νὰ λυθοῦν ἕλες σου πῦτες οἱ ἀπορίες' ὁ 'Ανανίας κ' ἢ Κυρὰ-Μάρθα σὲ φιλοῦν')
Χρονολογία (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ἐγκυκλοπαιδικὰ περιοδικὰ εἶναι πολλὰ ἠθροπλαστικὰ ὄντως, γιὰ τὴ νεολαία, εἶναι λίγα γι' αὐτὸ ἀφῆρα κατὰ μέρος τὴν παλαιὰ ἐκείνη ἰδέα.) **Ἄρθρ Γκαρὰ** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια πότε θὰ μοῦ ἐναγαράφῃς τώρα;) **Ἄγγλιν** (ἔσται-λα ἢ Μ. Βικόνια σου ἔχι ἀκόμη δημοσεύσιμη) καὶ τῆς λείπει, μικρὸ πρᾶγμα ὁμως, γι' αὐτὸ ἐλπίζω στὴ δεύτερη; καὶ μὴν ξεχνᾷς νὰ γράφῃς καὶ τὴ λύση) **Γολιάθ, Κεφαλλονιτοπούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς δόξας ἐπιστολᾶς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 'Ιουλίου θάπαντῆσά σου ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26ου Διαγωνισμοῦ Ἀύστου. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δεσφαί μέχρι τῆς 29 Σεπτεμβρίου.

395. Δεξιόγραφος

Μ' ὅποιον πρᾶγμα κ' ἂν ἐνώσῃς,
 Φτάνει νὰν' ἀπ' τὰ ἄλικά,
 Ἐνα σύνθεσμον κοινόν,
 Στὸ λεπτὸ θὰ φανερώσῃς,
 Σὰ νὰ κἀνῃς μαγικά,
 Τὸν προφήτη τὸν κλεινόν.

Ταρζάν

396. Λογοπαλαικίος Δεξιόγραφος
 Μὲ σένα, λυτή, τόχμισα
 Τὸ ξένο αὐτὸ νησί,
 Μὰ τώρα σ' ἐγκατέλειπα
 Νὰ τὸ βρῆς πῶ καὶ σὺ.
 λαχτέρα τῆς Λευτεριάς

397. Ἀναγραμματισμὸς

Λένε πὼς εἶμαι τὸ μισὸ
 Τοῦ ὅλου—το πιστεύεις;
 Μὰ τῶρ' ἀναγραμματίσω' το
 Σὲ πῆλωμα νάνεβης.

Κέρνης-Λένας

398. Αἶνιγμα

Πόλη γνωστὴ τὸ θηλυκὸ μου,
 Στὸ νοῦ σου δὲν τὴ βάσεις;
 Παῖξαι, ἂν θές, τὸ οὐδένησέ μου,
 Ἄλλὰ καὶ τὸ διαβόξαις.
 Ἄπολλον Σ. Ἀντωνίου

399. Δικτυωτὸν

*****="Ἡπειρος.
 * * * * *
 *****=Τὴν ἔχει ὁ ἄρχων.
 * * * * *
 *****=Θρησκευτικὴ διάταξις
 * * * * *
 *****=Ρῆμα.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
 Δροσσοτάλαχτη

400. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ποιητής
 234252 = Χώρα.
 3578 = Ἱερὸν.
 45878 = Μέρος δενδρόφυτον.
 54535 = Πόλις.
 67478 = Ἄνθος.
 71278 = Φάρμακον.
 815678 = Ἰχθύς.

Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας

401-405. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
 στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
 λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
 σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα
 τόσαι λέξεις:

βέλος, πρίων, δέμα, ἄβρός, λιτός.
 Μαγνήτης

406. Ἀκροστιχίς
 Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι
 ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἥρωα
 τοῦ 1821:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 2, Πόλις τῆς
 Πελοποννήσου 3, Ἁγία 4, Ἀρχιερεὺς
 τῶν Ἑβραίων 5, Πόλις τῆς Ἡπειροῦ
 6, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος 7, Αὐτοκρά-
 τωρ τοῦ Βυζαντίου.

Θεόλλας

407. Ἑλληπιδόμορον

α - α - οοι - οοι
 Πρυγκίπια τῶν Δελλερίων

408. Γρίφος

το	το		ος	ος
το	το	Πῆρε	ος	κοιτίς
το	το	το	ος	πλα
το	το	το	ος	ος
το	το	το	ος	ος
			ος	Πειραιωτάκι

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20

220. Ἀργαστόλιον (Ἄργος, τὸ, Λυών).
 —221. Κάρρο (Κάρ, ρῶ). —222. Σφύ-
 δρα-φύδρα.—223. Λαμία-Λάμια.
 224.

225. ΤΑΡΚΥ-
 ΝΙΟΣ (Ἀρρι-
 νός, ρυτίς, κί-
 τρον, θάνα, Νι-
 κίας, Ἴουστί-
 νος, Ὀράτιος,
 Σκύρος). —226.
 230. Διὰ τοῦ Α:
 βῶς, ἄβρός, δα-
 λῶς, ἄλας, ὀμάς.
 ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ —231. ΕΔΙΣΩΝ
 (Ἐχίονα, Ἀρῆς, Ἰθάκη, Σάββατον,
 Ὠλένη, Νέραν). —232. Μία χελιδὸν
 ἔαρ οὐ ποιεῖ. —233. Οὐδ' οὐ με λοι δο-
 ρεῖς ἀλλ' ὁ τόπος τοῦ, Σῆμ, ἔλη, δορ
 εἰς ἄλ, λόττιο, πῶς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—418]
ΚΡΙΤΩΝ, γιὰ τὸ θάνατον τοῦ πατέρα σου
 συλλυπητήρια.

«ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[ΑΓ'—419]
Τάσο Λούζη, ἔλαβα, ὀπερσευχαριστῶ.
 Ὅλας πολὺ νόστιμες, πρὸ πάντων τὸ
 «Τρίο». Σφιγξ

[ΑΓ'—420]
 Πρωτοπαλινόντας στὴν κίνηση, χαίρε-
 τῶ ἄλλοις—εὖ ἀλληλογραφῶ ἀνταλ-
 λάσσω μικρὰ μυστικά στείλατε. Ἄσος:
 Ἀνθὰ Βιρήνην Στεργίου, 85ὸς Ἀθηνᾶς
 45, Βόλον, διὰ: **Κουκουναριά**

[ΑΓ'—421]
Μελαγχολικὴ Νεράιδα = Ἀθουστίνου,
 Μαγνήτης = Κ. Πιταούλης.
Συντεμένη Κορριζατοπούλα

[ΑΓ'—422]
Κόρη τοῦ Αἰγαίου (!; !) ἔ. Πονηρὴ
 Γατίτσα, μπράβο! ἀλληλογραφοῦμα;
 (ΝΓ'—166). **Ναυτάκι**

[ΑΓ'—423]
Ζῆσανο, Ἑγγλεζάκι. Α. Καρδιά, τί κά-
 νετε; Ἡρακλειτοπούλα, ἔνα τετρα-
 διάκι; **Τξόνετ**

[ΑΓ'—424]
Διακασόπουλα-ες, ὀποστηρίζετε τὸν
 διαγωνισμὸ τοῦ Παγγόρου Ἄγγα-
 λον-Καρδιοκλέφτης. Σχοπές ἱερὸς.
Θλιμμένη Γοητεία

[ΑΓ'—425]
Ανταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά μ' ἄλλους—
 εὖ. Ἄπαντ' ἄμέσως. Στελλας στὴ
 εἰσήθηση: Ν. Γεωργίου Παλ. Πατρῶν
 Γερμανοῦ 18, Θεσσαλονίκη.
Σεπτέμνος Δόρδος

[ΑΓ'—426]

Εξεδόθησαν τὰ β' φύλλα τοῦ β' ἔτους τοῦ
 περιοδικῆ «**Μακεδονοπούλου**». Ἐκδί-
 δεται κάθε μῆνα δεκαεξαεπίδιο. Ἐτησια
 συνδρομὴ Δρ. 30, ἔξάμηνος 15. Τὸ φύλλον
 Δρ. 3. Οἱ Πειραιῶται μποροῦν νὰ γραφοῦν
 στὴν ἀντιπροσωπεία μας: **Μίνου-Μάους**,
 Καραϊσκού, 96.

[ΑΓ'—427]

Αρχίζομα; Φα(ὀδοτ)=Κωνσταντινουρά-
 κη, Νεγκρίτα=Ζωγράφου, Κινεζόλα=
 Φραγκιαδάκη, Γαργαντούδας=Παπάς, οἰλοῦ,
 Ἀγεια=Σαχλαματῆν, Ἰρσὶλη=Αεοναίδου.
Ἑλληνικὸ Ἀκροῦ ἄλι, Νίνα Νόρα
 425]

Μικρὸ Κορριζατόπουλο, τί γίνεσαι;
 κωνητᾶς λαγός; κοιτάξτε μὴ ξατρε-
 χεῖς πολλὰς, ἂν θέλῃς νὰ πιάσῃς... κα-
 νένα. **Κορριζατόπουλο**

[ΑΓ'—429]

Πρωτοπαλινόντας στὸ σαλόνι τῆς Δια-
 πλάσεως χαίρετῶ ἄλλοις—εὖ.
Ἰδιότροπος

[ΑΓ' 430]

Οριέττα καὶ Σούζη, πειράξω τὸν κἀ-
 θένα' λέγομαι: **Σινίττα**

[ΑΓ'—431]

Οριέττα, πετσάτα
 σκουπίσου
 ντροπὴ σου
 εἶπα
 ἢ **Σινίττα**

[ΑΓ'—432]

Ο Πέτροβιτς πῶς τὰ περνᾷς στὸ ὠ-
 ραῖο νησί τοῦ Μ; **Σινίττα**

[ΑΓ'—433]

Εἶμαι ὀπερ Θ. Χόλυσοντ. **Σινίττα**

[ΑΓ'—434]

Αστρον τῆς Ἀνατολῆς, περιμένω.
Κουνοῦπι

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΧΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ
 τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
 ἀκόμη μόνον οἱ ἔξῃς τρεῖς: 7ος, 14ος,
 καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
 χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ.
 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1932), ἀπὸ
 τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ὑπάρχουν
 οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντη-
 θῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
 τῶν 1894—1928 τιμῶνται ἑκαστος ἄρ-
 ραφος δρχ. 30 καὶ ραμμένος δρχ. 35.
 Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ
 1932 τιμῶνται ἑκαστος ἄρραφος δρχ.
 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου
 προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς. Διὰ τὸ
 Ἐσωτερικόν δρχ. 6 ὁ ἄρραφος καὶ δρχ.
 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
 δρχ. 35 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.
